

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор
на пів року 10 кор
на чверть року 5 кор
на місяць 1.70 кор

За границею.

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланович неальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о 5¹/₂ год. пополудни.

Редакция, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 1.
пл. Дембровського (Хоружини). Ек-
спедиція місцева в Агенції Со-
коловського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє. —
Рекламації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 40 с. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
30 с. від стрічки.

Що дальше?

Ухваленє австрійської державної ради видало відразу для держави відрадні висліди. Попри полагоду багато біжучих і господарско-економічних справ та ухваленє деяких потрібних законів, зискала Австрія багато на ухваленю цілової тарифи. Се дало Австрії вже наче перевагу над Угорщиною, а ще більше значіне в тім згляді буде мати ухваленє торговельного трактату. Німеччина бажає удержати сей трактат з Австрією без зміни, навіть колиб монархія розділила ся. В такім разі супротив Угорщини трактат став би неважним, а їй признано би що найбільше найвишу фаворизацію. Тож Угорщина буде стеречи ся такої ізоляції і мимо крику малярських шовіністів не доведе до розриву угоди з р. 1867.

Економічне значіне повисшого відношеня є таке. Угорщина висилає до Німеччини величезний експорт рілньничих продуктів, утискаючи через те німецьку власну рілньничу продукцію, яку як раз правительство огортає великою опікою. З другоїж сторони Угорщина представляє собою дуже марного консумента для німецького промислу, бо розвиваючи у себе енергічно свій власний промисл, в своїй ексклюзивности ограничає ся майже виключно на консумцію власної промислової продукції.

В виду сего на австрійськім торговельнім трактаті, який признає полекші для імпорту до Німеччини рілньничих продуктів, Угорщина зискує, а Німеччина тратить, а тратить тільки задля Австрії, яка престає собою поважного консумента для Німеччини. Тож евентуальне стано-

виско Німеччини супротив малярского парасита є зовсім зрозуміле, та і дасть єму запридумати ся, чи наражувати ся єму на страту очевидних користий в заміну за проблематичної вартости «правно-державну самостійність».

Після дневникарских донесень торговельний трактат з Німеччиною буде предложений державній раді (після перерви). Припускають також, що перше читанє не займе багато часу і комісія до місяця успіє покінчити працю. Але в такім разі, відступаючи першенство торговельному трактатови бюджетова комісія не могла би покінчити свою працю в літі і ухваленє бюджету на сей рік мусіло би бути відложено до осени. Однак в осени треба буде вже полагодити бюджет на слідуючий рік, тож не тяжко, щоби прийшло до тої евентуальности, що оба бюджети буде державна рада полагоджувати разом. Се мало би і тоту добру сторону, що дискусія в комісії і в пленум палати, яка як звісно, займає більшу половину всего часу державної ради, скоротила би ся сама через себе. Таким ухваленєм педвійного бюджету прийшла би може вже раз державна господарка до потрібної рівноваги.

Отже ті вигляди були би не злі, колиб не... клин. А тим клином се справа обструкції в чеськім соймі. Від поладнаня чесько-німецького роздору, зависить тепер і будучий настрій в державній раді, а разом з тим і дальша економічно-політична судьба держави.

Українська інтелігенція в Росії.

(Конець).

«Тим робом дальший розвиток національних форм, а перш усього власної мови, в цілі привороченя їх до висшого житя, повинно бути, ба! і не може не бути чимсь наскрієм природним і консеквентним. Супротив сего цілком розумним являє ся, коли укр. інтелігенція домагає ся укр. школи, так середної як і висшої, як і научних інституцій. Се зрозуміле навіть з практичного боку. Коли маємо на оці український народ, то годі увявити собі інтелігентних діячів серед него, які не були би познакомлені з укр. народом, єго мовою, історією, побутом і т. д. А чим більше розвиває ся народ і єго мова, тим основнійше треба познакомити ся з ними інтелігентним діячам. І томуто національна українська сфера повинна бути такою не лише для народу, — навпаки, вона повинна і для інтелігенції являти ся єдино розумною. Ми, розуміє ся, не говоримо тут про інші народности, розсіяні по укр. території, для яких належить забезпечити повну свободу їх національного розвитку, хоч треба додати се, що і для них цілком природним єсть знати мову народа, та загалом знати народ, між яким живуть. Доказувати сего, розуміє ся, не треба; і тепер уже ті народности (як: Жиди, Німці, Цигани і т. д.) стоять на ровени сего постулату. Та розуміє ся, то може бути бажаним, але не обов'язковим.

«Змагаючи до узнаня націоналізації усього свого житя з формального боку, Українці розуміють, що та націоналізація мусить бути чимось таки загарантована (забезпечена). Посідаючи звісні національні окремішности, котрі проявляють ся не лише в мові, але в цілім ряді соціально-економічних обставин, українське житє

37

ЯРОШЕНКО.

Історична повість ОСИПА МАКОВЕЯ
(нагороджена „Михайловою премією“ 1905 р.)

(Дальше).

Ся ніч була погідна. Зорі сьвітили хоч місцями на небі і розганяли потрохи нічні сумерки. Коло півночі стала ватага переправляти ся на той бік та вилазити на берег. Пішов і Микула. Іде разом з Мухом, Безушком, Тараном і Голотою по плотах, що хитають ся на воді, котра шумить під ногами. Коли дивлять ся, щось пливе по воді, якийсь довгий ковбок, а на ковбку щось видко.

— Стривайте! — сказав Муха. — Зараз його будемо мати!

Не один а два ковбки разом счеплені вдарили об плоти і притулили ся повздож до них. Чоловік, що на них сидів, скочив у воду, але сама вода принесла його під руки Безушкови. Той ухопив чоловіка за руку і витяг його на силу з під плота, куди його вода тягла.

— Ти хто такий? — спитав ся Безушко.

Незнакомий забалакав незрозуміло і настрашеним голосом.

— Се Турок якийсь! Гей, братчики, хто з вас знає по турецьки?

Найшов ся зараз старий козак, що знав і той узяв Турка на випити.

— Що він каже? — питав ся Безушко.

— Не хоче признати ся, хто він. А видко пливе з польського або з нашого обозу.

Безушко люто копнув Турка у плечі, аж у нїм гешнуло і крикнув: „Говори!“ Турок почав говорити, що він польський бранець і втікає до своїх. Козак переклав його бесіду на зрозумілу мову.

— Бреше! — сказав Безушко. — Він дещо більше повинен знати. Сеж він туди до волоського господаря пустив ся. Ану, питай його дальше, а я йому притулю шаблюку до грудий.

Турок почав просити ся, що коли не позбавляти його житя, то він скаже. І почав оповідати, що якісь два пани з польського обозу пустили його на волю і самі порадили, поплисти на ковбках до господаря, щоби дав йому знати про те, що мав бути і ще буде новий напад уночі. Хто були ті пани, він не знав. Один з них говорив по турецьки.

Безушко вхопив Турка за шию і кинув на той бік з плота. «Тепер пливи собі далі!» Турок скрикнув і пішов під воду.

— Чогось його кинув? Ще справді допливе до моста — сказав Муха.

— Не допливе! Уже налив ся води. Ходім далі! Я не розумію, хто се так у Ляхів і по що посилає післанців до Турків?

— Мабуть страшно панам рушити ся з оковів, так полохають і своїх і чужих — здогадував ся Муха.

Ватага зібрала ся на березі, поділила ся на кілька куп і почала підходити з рілньних боків до

наметів. Турки спали, мов у себе дома. Тільки коні ходили по траві та худоба румигада, лежачи на землі. Одні зараз почали займати коні і худобу, а другі прискочили до наметів — небавом у нічній тишині залунали крики і остатні зойки убиваних людей.

— Братчики! ходім під ясир! — благав Микула, що стояв осторонь і не був ласий на добычу.

— Зараз! зараз! — відповідали йому товариші, зриваючи цілі намети з землі і закидаючи собі на плечі усяке добро, якого вночі і розглянути не могли.

Заскочені Турки зривали ся зі сну і коли тільки могли висмикнути ся з рук козаків, утікали в лїс та в поле туди, де стояв ясир. Дехто з козаків кинув ся здоганяти їх. Побіг і Микула з ними. Але ясир уже був на ногах і вартові гнали його далі в поле, бючи немилосерно нагаями. Інші стріляли у пітьму ночі в бік козаків, просто для постраху.

Гляне Микула: там тисячі невільників і хто знає, скільки сторожі, а тут лише кільканадцять козаків біжить — тай ті стають та завертають ся, бо мало їх, не сила відбити ясир. Завертають ся і знову грабують, що попадеть ся під руки. Микула стоїть сам на полі і гіркий жалє бере його і до козаків і до Турків і до цілого сьвіта. Ніхто, ніхто не хоче йому помогти! Родина так близько, от може кілька стай від нього, і не можна її дістати в руки. Стій, послухай

вимагає дуже обережного відношення до себе з боку влади. Не все, сотворене в центрі, може бути відповідне для окраїн і тому Українці повинні своїми справами орудувати самі.

Такий ідеал Українців, — сам собою зрозумілий і законний. Заспокоїти ті два домагання, забезпечення національного життя і самоуправи, може лише такий державний лад Росії, котрий забезпечує всім народностям як найширшу автономію. Тількиж ся не веде до сепаратизму, до відділення України від Росії, як то нераз так недоречно обвинювано Українців. Українці передовсім змагають до єдності, і для того ідеальна форма державного ладу є для них федерація. Ся форма укріпилася у змаганнях Українців ще від 40-вих років мин. століття, від часів Кирило-Методієвського братства, і згодом чим раз більше розвивалася в їх свідомості. Сему змаганню ні троха не противорічать толки про незалежність України, які недавно появилися наслідком важкого положення української народності в Росії. Та се положення чейже не вічне. Воно безумовно буде поліпшати ся і скоріше чи пізнійше дійде до того, що про незалежність не буде й потреби говорити. У всякім разі ступень федеративних змагань України ціло залежить від ступня прихильності для них політики Росії. Чим корисніші будуть в Росії условія для розвитку українського народу, тим більше буде сей народ цінити зв'язь з Росією, котра йому буде забезпечувати свободне національне і політичне життя. Таким чином відносини України до Росії залежать не від України, а від Росії і від її державної політики. Для того треба старати ся о те, щоби ся політика була як найприхильніша до розвитку всіх народностей Росії.

З усього виложеного можна, надіємо ся, зрозуміти національно-політичну програму теперішніх Українців. Вона дуже проста і ясна, а виразити її можна в двох реченнях: 1) жадане свободного розвитку українських національних форм життя і 2) жадане забезпечуючої їй сей розвиток красивої самоуправи у зв'язи з загальним репрезентативним ладом Росії.

Та висказуючи ті два жадання, не гадаємо, як уже сказано вище, викладати їх подрібно: наша задача в тім, щоби указати лише на головну і типічну річ в українських національно-політичних змаганнях. Але, розуміє ся, заходять, як ми також уже згадали, і деякі відмінні: дехто розуміє національність лише як средство пропаганди ідей, дехто гадає про абсолютну державно-правну самостійність України. Та легко бачити, що ті відмінні не мають важкого значіння і зовсім не є типічні для зображення українського національно-політичного руху. Справді розуміння національності в значіню средства пропаганди зовсім не говорить нічого про заса-

ди і змагання розвивати свої національні форми — до чого як раз змагають т. зв. «українофіли». З другої сторони ідеал самостійности цілком вичерпує ся найширшою автономією, особливо коли зважити, що лише будучність може порішити питання о взаємних відносинах автономних одиниць Росії. І для того указаний ними принцип автономної свободи національності взагалі, а української з окрема, треба на нашу гадку уважати за підставу в тенденціях теперішніх українських патріотів. Опертий на сих засадах розвиток національного життя в Росії і з окрема на Україні повинен довести до загального щастя; на відворот противділане сему принципови доведе, як доводило й доси, до найсумнішних наслідків. Нехай памятають о тім і сліпі вороги всякого національно-політичного розвитку народностей в Росії і тим самим України, нехай памятають і ті приятелі України, котрі в пориві національного запалу проповідують або можуть проповідувати, що Україна лише для Українців!»

Отсе навелисьмо статю п. Стеценка і наші читачі самі мають змогу осудити, що сказане нами про неї в ступіних увагах відповідає фактичному становищу річ. Побажати би лише, щоби Українці витягли практичні консеквенції з висловленого в тій програмовій статі і справді зачали відповідну політику в тім напрямі, не опускаючи ніякої нагоди для зазначення своїх жадань і свого становища. А нагод таких тепер аж надто багато.

Д О П И С Ь.

З Відня.

(Тарасовий концерт).

Українські товариства «Кружок земляків», «Січ» і «Кружок укр. техвіків» устроїли 14 с. м. в XLIV роковини смерті нашого незабутнього Генія Тараса величавий концерт в салі тов. «Kaufmännischer Verein» (I. Johannesgasse 4). Сам привід вечерниць, як і вельми добірна програма згуртували всю українську оселю Відня, а не бракло межі публікою, що заповнила битком концертну салю, і наших парламентарних послів.

Світлий вечер Тарасових поминок відкрив промовою п. Романчук, що, навіязуючи до обходженого Німцями святя 100-літніх роковин Шілерової смерті, вказав вельми краснорічиво на значіння нашого Кобзаря як для українського народу, так і для всего людства взагалі. Прегарно обдумана і влучно виголошена річ визвала серед присутних глибоке вражіння і той святоточний настрій, що є доказом високого культу Тараса і основного розуміння его великих запо-

вітів... Виконавці прочих точок програми достроїли ся також вповні до тої піднеслої хвилі та в нічім не понизили сего великого настрою, який оволодів публікою. П-на Гонора Прокешівна, п'яїстка, учениця мистця Лешетичкого, відограла зі справдішним артизмом Мендельзонovu «пісню Bartholdy», а виконаня Шопенового «Impromptu cis-moll» одушевило знатоків гри такого трудного інструменту, як фортеп'ян, коли розходить ся о відданя настрою і виразу. Гру п-ни Прокешівної нагороджено прекрасною китцею і многими, а грімкими обявами симпатії та вдволення і она мусіла ще надпрограмово відограти... але на жаль не який твір Лисенка, іно чужий, менше підхожий до хвилі...

Годилоб ся більше націоналізувати програми наших вечерниць, а чей українські компоністи подають досить репертоару для продукцій по наших концертах...

В II й часті програми виголосила п-на О-рися Виндовска вірш Тараса «Думи мої» вповні удатно і з розумінням, бож она і щира Українка, що відчуває ніжність і силу Тарасового слова та ним переймає ся. Єї деклямація викликала тому належне вражіння, а прекрасна китиця і грімкі оплески могли бути для гарної декляматорки милою і рівноважною відплатою за єї ласкавий труд і щирю охоту сиряти землякам своїм талантом, аби звеличати пам'ять нашого Кобзаря.

А вжеж вайбільшою притягаючою силою під артистичним зглядом була продукція консерваториста-скрипака п. Євгена Перфецького, що в п'яновім супроводі своєї мамочки відограв на причуд гарно «Adagio religioso» з концерту d-moll Vieuxtemps-a і «Циганські мелодії» Сарасата. Гра п. Перфецького і его артизм усовершенує ся видимо і з року на рік на Тарасових концертах у Відні слідно у него поступенно чим раз то красні успіхи его запонадливої та інтензивної праці. Виконаня его точок програми було справді артистичною делектацією хочби й для вибагливого судця, а коли талант і техніка сего нашого скрипака-віртуоза розвивати муть ся й даліше в тій самій пропорції, як се ми помічуємо в его щорічних виступах на концертах в честь Тараса, то невдовзі п. Перфецький, чого єму щиро бажаємо, може встигне заграги Сарасатові «Zigeunerweisen» як і сам їх автор. Серпозність в праці й талант будять вже дуже гарні надії на віртуозну будуччину п. Перфецького.

Як на тутешні наші сили, і мужеский хор держав ся добре, хоч очевидно не міг удержати ся подекуди на тім уровені, на яким поставили сей концерт фортеп'янове та скрипкове сольо. Послідню (8.) точку: Людкевичевого «Косаря» відспівав сей хор зовсім удачно, а на всякий случай признати яло ся всім членам хору, що були у них щирі зусилля власними хоч і слаб-

мене, як там по ночі плачуть старі і діти збуджені зі сну, та як у дуброві блеють вівці!

І стояв так Микула в розпуці — сам не памятав, як довго — поки в кінці почув, що козаки відходять від нього чим раз далі; очевидно вертають ся. Вернув ся і він. Прийшов на той час, як уже худобу і коний і вівці переводили плотами на той бік в обоз. Ще й засвітили собі лучниці, щоби їм було яснійше; не дбають, що може яка біда випасти з ліса і їх усіх поскидати в воду.

Вже коні і худоба і з половина козаків по тім боці.

— Скорше! скорше! — кричать хтось.

Козаки перебігають. Ще лишася кілька-десять.

— Ану всі на плоти!

Зійшли ся всі. Відчепили пліт від берега і вода сама принесла їх усіх до противного берега, до козацького обозу. З того боку Дністра хтось стрілив, збігли ся, видно, якісь люди; але вже було запіздно, козаки були у себе дома.

— Чому ви не відбивали ясру? — питав ся Микула з докором у Безушка.

— Який ти сьмішний! — відповів той, заважаючи собі на плечі цілий намет. — Ми самі не маємо вже що їсти. Що зробиби-б ми з бранцями? Відбити можна, — а чим пригостити? Подумай!

Микула подумав і признав Безушкови правду, та потіхи з того не мав ніякої. Виходило, пропала його родина на віки віків!

Цілий ранок не відзивав ся уже до нікого, тільки мовчки дивив ся, як козаки різали зараз баранів і пекли та ділили між себе добичку. Чого вони не понаносили! Кільканацять наметів, усякої зброї, упряжи кінської, дорогі сідла і покривала на коні, харчів усяких. Повело ся ватазі і тому весело було в ній.

— Диви ся! — промовив Безушко до Микули, показуючи вирізаний у трупа палець з золотим перстеном і дорогим каменем. За отсе я дістану кілька злотих. Годі було знати перстень, тому я цілий палець відрубав.

Микулу замлоло коло серця, нічого не відповів Безушкови. Таран приніс йому печеної баранини.

— На, їдж троха! Не сумуй!... Дивись! дивись! що се там таке приніс Голота?

Голота, що сидів недалеко, заглядав у якусь скринку, мачав там палець і облизував. Таран не втерпів, побіг до Голоти.

— Що се таке?

— Або я знаю, що воно? Якесь солодке! — відповів Голота. — Ружами пахне. Покоштуй!

У скринці було вісім слоївків з чимось рожевим, солодким. Таран ветромив палець у один слоїк, скоштував і сплюнув.

— Та ти бо не плій! — промовив вищий козак, що придивляв ся тому. — Се турецькі шорбети. Дай мені з одно горня!

— Не дам! — відборкнув Голота і хотів замкнути скринку.

— Стривай, бо руку придавив! — скрикнув Таран. — А се що в мішечку?

Розв'язали мішечок, що був також у скринці.

— Зервята якісь.

Таран розкусив одно зерно і виплював. —

— Може ти знаєш, що се? — спитав ся в того козака, що видно знав турецькі ласощі.

— Се кава. Вони то пражать, розтовкують, валивають окропом і поть.

— Чорт зна що таке! Ото звав ти, Голото, що ханати! — закпив собі Таран.

Тимчасом Муха розпорював турецьку сермягу, яку приніс із собою; у полі були зашиті гроші. Муха скоренько сирятав їх у своїй кешені. Інші курили турецький тютюн, ще інші чистили зброю та оповідали свої пригоди.

Микула дивив ся на товаришів та задав недопечену і непосолену баранину, бо справді був голоден. У його голові дозрівала вже одна гадка, якої не виявляв перед ніким; дозрівав намір, якого козаки були би не похвалили, а на який Микула хотів сам зважити ся, хоч би мав пропасти.

(Дальше буде).

Товариство взаїмних Обезпечень в Кракові.

Виказ найвисших цїн

по яких землеплоди в 1905 р. можуть бути обезпечені від граду.

Позиція	Рід землеплодів	В судових повітах Галичини і Буковини							
		А.		Б.		В.		Г.	
		поз.	корон за 100 кг.	поз.	корон за 100 кг.	поз.	К за 100 кг.	поз.	К за 100 кг.
		А. Андрихів, Балигород, Вада, Беч, Бохня, Бжеско, Бжостек, Бжовів, Буковско, Хшанів, Ценжковичі, Чорний Дунаєць, Домброва, Дембиця, Добчин, Дукля, Динів, Фриштак, Глогів, Горлиці, Гривів, Ясло, Яворжно, Йорданів, Кальварія, Кенті, Кольбушова, Краків, Кросценко, Кросно, Кшешовичі, Лежайск, Ліманова, Ліско, Лішки, Лютовиска, Ланьцут, Маків, Мелець, Мілівка, Мшана долина, Мушина, Мисленичі, Неполомиці, Ніско, Новий Санч, Новий Торг, Освенцім, Пільзно, Підгуже, Переворск, Радлів, Радомисль, Ропчині, Розвадів, Римавів, Ришів, Сянок, Скавина, Слемєнь, Соколів, Старий Санч, Стрижів, Тарнобжег, Тарнів, Тухів, Тичин, Улянів, Устрики, Вадовиці, Велчка, Виснич, Заклїчин, Жабно, Затор, Жмиггород, Живець.		Б. Белз, Бірча, Борнів, Бібрка, Богородчани, Волехів, Болшівці, Бориня, Бурштин, Буск, Ходорів, Цішанів, Делятин, Добромилі, Долина, Дрогобич, Дубецько, Глиняни, Горедок, Гвоздець, Галич, Героденка, Яблонів, Янів, Ярослав, Яворів, Калущ, Камінка, Комарно, Коломия, Косів, Краковець, Куликів, Кути, Любачів, Львів, Лука, Медичів, Мельниця, Миколаїв, Мостиска, Мости в., Надвірна, Немирів, Нижанковичі, Обертин, Оттинія, Підбуж, Печеніжин, Прухнік, Перемишль, Перемишлянці, Рава р., Радимно, Радеків, Рожнятів, Рогатин, Рудки, Самбір, Снява, Судова Вишня, Сколе, Святин, Сокаль, Солотвина, Станиславів, Старе місто, Стара сіль, Стрий, Ширець, Товмач, Товсте Турка, Тисьмениця, Угнів, Винники, Войнівці, Заболотів, Залїцки, Жабє, Жовква, Журавно, Жидачів.		В. Броди, Бережани, Бучач, Будаанів, Чортків, Грималів, Гусятин, Копичинці, Козова, Лонатин, Микулиніці, Монастирська, Нове село, Олеско, Підгайці, Підволочиска, Золотий Потік, Скалат, Тернопіль, Терембля, Вишнівчик, Заліці, Збараж, Зборів, Золочів.		Г. Буковина. Боля, Чернівці, Дорна, Ватра, Гурагумора, Кімполонг, Кіцмань, Путілля, Радівці, Садагура, Селетин, Серет, Соляка, Станівці, Сторожинець, Сучава, Вашківці над Черемошом, Вишнівця, Заставна.	
1	Жито озиме	1	14.—	1	13.—	1	13.—	1	13.—
2	Жито яре	2	13.—	2	12.—	2	12.—	2	12.—
3	Пшениця озима	3	18.—	3	17.—	3	17.—	3	16.—
4	Пшениця яра	4	17.—	4	16.—	4	16.—	4	15.—
5	Ячмінь	5	14.—	5	13.—	5	12.—	5	12.—
6	Оркш	6	14.—	6	13.—	6	12.—	6	12.—
7	Овес	7	14.—	7	13.—	7	12.—	7	11.—
8	Гречка (Татарка)	8	14.—	8	13.—	8	12.—	8	11.—
9	Кукуруза	9	12.—	9	12.—	9	11.—	9	10.—
10	Просо	10	12.—	10	11.—	10	10.—	10	10.—
11	Горох звичайний (білий і зелений)	11	15.—	11	14.—	11	13.—	11	12.—
12	Горох (Вікторія)	12	20.—	12	19.—	12	18.—	12	17.—
13	Біб	13	14.—	13	13.—	13	12.—	13	12.—
14	Бобик	14	13.—	14	12.—	14	11.—	14	11.—
15	Фасоля звичайна	15	18.—	15	17.—	15	16.—	15	15.—
16	Сочевиця звичайна	16	15.—	16	14.—	16	14.—	16	13.—
17	Ленча	17	14.—	17	13.—	17	12.—	17	11.—
18	Лубінь жовтий	18	10.—	18	9.—	18	9.—	18	9.—
19	Тимотка	19	44.—	19	42.—	19	40.—	19	40.—
20	Конюшина червона	20	140.—	20	135.—	20	130.—	20	130.—
21	Конюшина шведска	21	140.—	21	135.—	21	130.—	21	130.—
22	Конюшина біла	22	130.—	22	125.—	22	120.—	22	120.—
23	Ріпак зимовий	23	22.—	23	20.—	23	18.—	23	18.—
24	Ріпак літний	24	20.—	24	18.—	24	16.—	24	16.—
25	Льнянка (Льниця, Ржий)	25	15.—	25	14.—	25	12.—	25	12.—
26	Конопне волокно	26	40.—	26	40.—	26	38.—	26	36.—
27	Насїне конопне	27	17.—	27	16.—	27	16.—	27	15.—
28	Лен волокно	28	48.—	28	46.—	28	44.—	28	44.—
29	Насїне льну	29	24.—	29	22.—	29	22.—	29	22.—
30	Мак	30	48.—	30	48.—	30	46.—	30	46.—
31	Аниж російський	31	44.—	31	42.—	31	40.—	31	40.—
32	Аниж плоский	32	48.—	32	46.—	32	44.—	32	44.—
33	Бульба	33	3.—	33	2 50	33	2 50	33	2.—
34	Хміль за 50 кильогр.	34	150.—	34	145.—	34	145.—	34	140.—
35	Лоза кошикарска 1-літ. з морга	35	100.—	35	80.—	35	70.—	35	60.—
36	Лоза кошикарска 2-літ. в морга	36	120.—	36	100.—	36	90.—	36	80.—
37	Конюшина червона на цашу (плід з одного морга покосу)	37	100.—	37	80.—	37	70.—	37	60.—
38	Тютюн з морга	38	—	38	300.—	38	300.—	38	300.—

Солома в відношеню до вартости зерна повинна числитися мінімально:

	В судових повітах означених буквою А.	В судових повітах означених буквою Б.	В судових повітах означених буквою В.	В судових повітах означених буквою Г.
з пшениці, жита, ячменю, вівса і струкових землеплодів	в $\frac{1}{6}$ части вартости зерна	в $\frac{1}{8}$ части вартости зерна	в $\frac{1}{10}$ части вартости зерна	в $\frac{1}{10}$ части вартости зерна
з гречки	$\frac{1}{10}$ "	$\frac{1}{10}$ "	$\frac{1}{10}$ "	$\frac{1}{10}$ "
При льні	буде числитися завсїди $\frac{1}{3}$ обезпеченої вартости на сімя, а $\frac{2}{3}$ на личко.			
" коноплях	" " " $\frac{1}{4}$ " " " $\frac{3}{4}$ " "			

Хміль і цукрові буряки можна обезпечувати по цїні законтрактованій, евентуально по потрученю коштів доставки, если законтрак товано лосо фабрика.

Соломи кукурузи не буде приймати ся до обезпеченя (лише само зерно) без підвишеня задатку.